

Nebylo nás pět
texty písní z alba

Naposled

(2009)

Naposled

I.

Naposled,
naposled slunce zazáří.
Zlatavě zazáří naposled pro mě.

Naposled,
naposled stočím zrak za září,
za jeho září – pokorně, skromně.

A snad je tohle
poslední pohled
poslední nádech!

Naposled,
Naposled slavík zapěje,
jeho hlas naposled těšit mě může.

Naposled
naposled vítr zavěje
a pro mě naposled zavoní růže.

A snad je tohle
poslední pohled,
poslední nádech...

II.

Krajina náhle potemněla,
propadnuvši se do ticha.
Krajina náhle potemněla
a ani ona nedýchá...

- Před bouří ticho a klid.

Sinalá jak má tvář bledá,
jak plocha uprostřed hran.
A zvolna vítr se zvedá
pro další tisíce rán...

- Před bouří ticho a klid.

III.

Prší a kapky se tříští
o ztichlou teplou zem.
Za každý, za každý příští,
za každý příští den!

A tříštíce se, rozbíjejí čas.

Bábel

Podivnou tvář má naše znamení
Květnaté cesty nám lemují hřbitovní svíce.
Barevně svítí kol, pak náhle potemní.
Ve svitu chodíme po tmě pak bloudíme, co chceme více?

Lítáme v podzemí jak černý sníh,
chodíme po stěnách skleněných hor,
pískem se brodíme, v bažině smích,
bílé jsou stíny a žlutý je mor...

Víříme po stezkách z prachu a kamení
- pod klenbou pohasla bělostná svíce,
která je v nás, kteří jsme zmateni.
Běžíme pozpátku na sever, na jih, tak co chceme více?

Růže a zvony

Bílá růže na minovém poli
probouzí se tiše, dříve než se rozední - a voní.
Černý zvony z ostnatého drátu
zpívají tobě píseň, ta může být poslední - tak zvoní...

Raní rosa, květy rudých máků,
stíny něžně hladí křídla dravých ptáků,
a tak bílá růže slzy
Supi Tiše krouží nad minovým polem,
vše je v černém hávu promořeno bolem,
jenom zvony v dále tiše zvoní...

Bílá růže započala vadnout
vidouc běsnou hrůzu co z nenávisti pramení.
Steny, zmar, neštěstí a bída
slaví zase triumf, vše je v černém plameni!

Jen se podívej,
vstává nový den...
Růže uvadá
v poli minovém!

Nejdřív vůně a pak její krása
s Cháronem odplouvají
do zapomnění, kde v prach se změní...
Jenom prázdné ticho, úleva a spása,
hlučně v celém kraji se černý zvony rozezní a zvoní
- jen tobě zvoní.

Rozcestí

Na stěnách z kamení
šedivé stíny,
s nocí si zavdá
jen plamenů žár.
Ve hvězdách znamení,
v kořalce splíny,
ve víně pravda
a v meči jen zmar!

Nad hlavou děravá tapeta nebe
a měsíc svítí
- tak co bych se bál?
Nad hlavou děravá tapeta nebe.
Z dále zní vytí...
- Tak kudy teď dál?

Odpověď, ta mi teď schází
a Bůh ví, zda ji kdo má.
Napravo nalevo srázy
a na konci tunelu tma.

A na konci tunelu tma!

Ledovec

I.

Skleněná křídla opilých labutí
ševelí tiše jen když letí kolem nás

Rozpadlé touhy
vznesou se vzápětí a postupně postaví
Pod klenbou pevnou hráz
Která šedivé tváře má, neb trvá staletí

Skleněná křídla opilých labutí
Na prach a na střepy se o hráz rozletí

II.

Podívejme tady na ten dolmen
Jak se hrdě tyčí monstrózní
Miliony let se na svět dívá
Bez pohybu sedí a je obézní

Na Silvestra v roce minus milion
Dal si sobě jedno velké předsevzetí
Že se začne vnitřně pohybovat
Udělá si radost a balonem vyletí

Obezita obezita
To je jeho prokletí
Nebude-li obezita
Tak balonem vyletí

Každé ráno mezi přesličkami
Ozývá se z lesa temné dunění
Kol dolmenu vzniklo mikroklima
Entropie sílí v tlustém kameni

Tak se dolmen začal vnitřně potit
nic jiného neměl na práci
A tak v sobě aniž chtěl vyvolal
termodynamickou reakci

Nad krajinou patrně dlel zlý duch
O němž nikdo nikdy nevěděl
Pak se ozval strašně silný výbuch
Dolmen do povětří vyletěl